

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

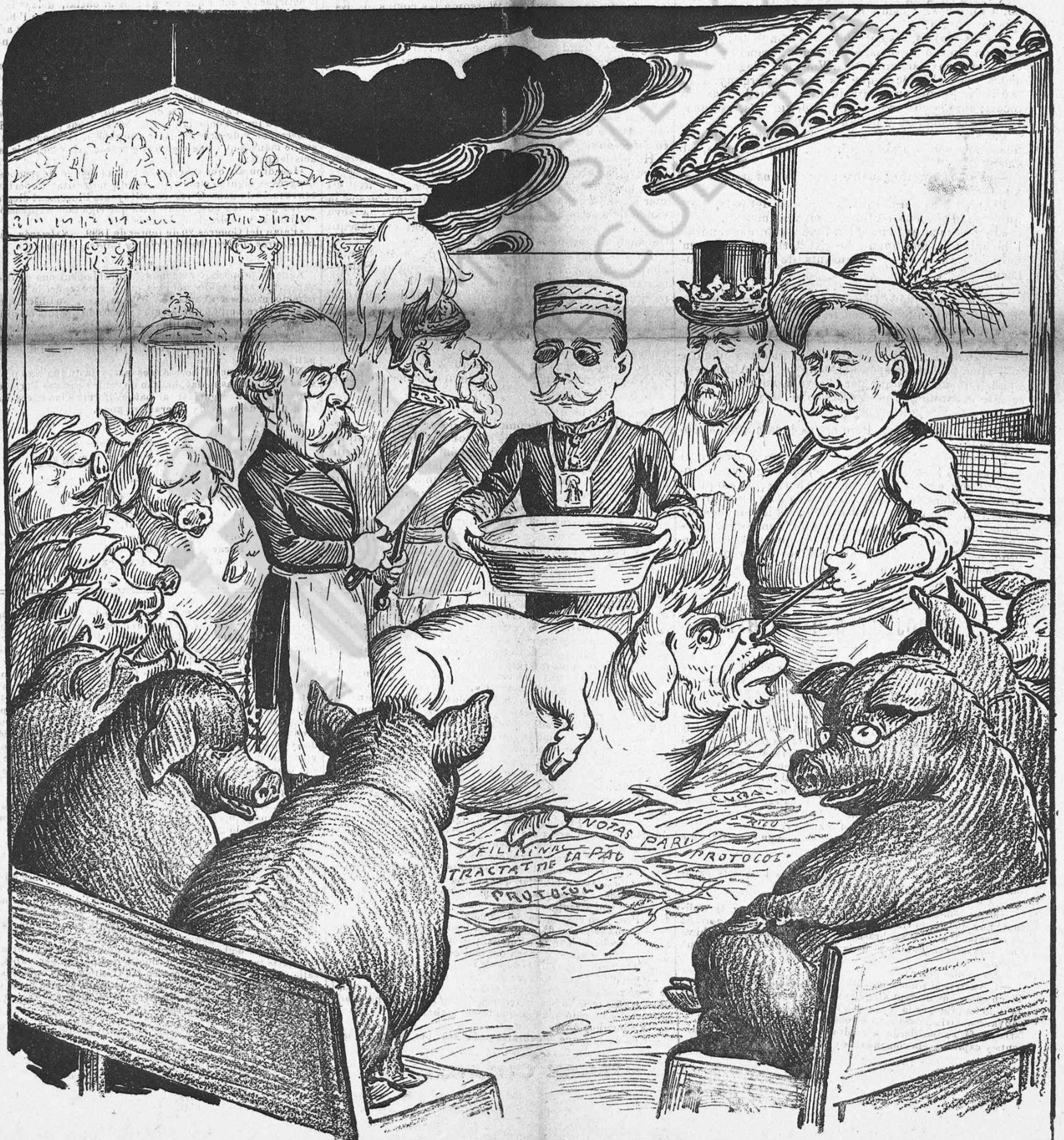
Aquest número 10 céntims de pesseta per tot Espanya

Fora d'Espanya fixarán lo preu los CORRESPONSALS

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de BARCELONA cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

OBERTURA DE LAS CORTS

La mort del porch.

que tots els nobles d'Espanya son de pa sucat ab oli.

¡Hala aquí! Ja que la lluyta ha comensat de debó, á veure si agafa airo y 'n fa de tot una truyta. Si per consegüé 'ls seus fins agota las municions, no gasti contemplançions, ¡serveixis dels pergamins! Puny ferm, estocada fonda y talli, estripi, feréixi... ¡Conde, no se 'ns ensopeixi! ¡No se 'ns acoquini, conde! Vinga llenya y trencadissa, escampi llamps á mans plenas... y 'l conde de las Almenas será duch de la Pallissa.

Tot ha d'esbrinarse, tot! ¿Hi ha sombras? A dissiparlas. ¿Hi ha vergonyas? A ensenyarlas. ¿Hi ha llot? A remoure 'l llot. Ja que 'l país s'ha trobat mort, que 'l metje 's justifiqui, ó al menos que se 'ns expliqui el curs de la enfermetat.

¡Tindria gracia!... Llensém l'or com qui diu á paladas, nostras terras despobladas per 'n á la guerra deixém; ens barallém com lleons mal menjats y mal beguts, éns quedém en cinch minuts sense barcos ni canóns, veyém l'honor fet estellas y la patria esmicolada, perdém en la sotragada reputació, bous y esquellas, y ara que convé sabé qui va ser que va enredarnos ¿hauríam de resignarnos com si no hagués passat res?

No senyó; aquestas brometas han de tení un punt final: s'ha acabat el carnaval; per lo tant, fora caretas. ¿Ens han xafat la guitarra d'un modo que no enteném? Donchs á veure si portém á uns quants senyors á la barra. No es possible que aquest dente se quedi sense salda.

¡No tenim Cuba!... ¿Qué hi fa? Crech qu'encare tenim Centa. Si, conde; endavant la dansa, que aixó l'ha de omplir de gloria: si algú ha perdut la memoria dónguili quas de pansa. Volém que ia desventura qu'hem suferit s'expliqui bé; volém que 'l senyor caixé ens detalli la factura; volém sabé en realitat, sense trampas ni mentidas, perquè hem donat tantes vidas y per qué 'ns hem arruinat.

La seva campanya activa pot donar magnífichs fruyts: ¡ja n'estém cuyts y recuyts de callá y tragar saliva! ¡Animo, me caso ab ronda!... A probá en negre y en blanch que en aquest país de fanch vosté es el verdader conde. Pél brillo ab que avuy s'entrega á posá 'l dit á la llaga, si no es el conde que paga; al menos es el que pega.

C. GUMÁ.

Aviat sortirá: obra nova.

LO LLIBRE
DE LAS
CENT VERITATS
PER
C. GUMÁ

A FRANSA

MORT DE MR. FAURE

La mort repentina del president de la República, sigré un gran contratemps per la noble nació francesa. Mr. Faure qu'en sa juventut havia sigut obrer: qu'en la guerra franch-prusiana emponyá 'l fusell com á soldat ras, batentse com un valent ab els enemichs que havian invadit el seu país; que després á forsa de treball lográ crearse una posició magnífica en lo comers y en la industria; que á las Cámaras y á la Administración pública doná probas rellevants del seu republicanisme y de la seva inteligencia unida á una honradés intaxable, era desde la Presidencia de la República, la personificació mes completa de aquell poble laboriós, actiu y amant com el qui mes de la gloria y la grandesa de la nació.

Aixís mentres Mr. Faure treballava pel progrés y la pau interior, y aixamplava y consolidava 'l poder colonial de la Fransa republicana, conseguia, además, guanyar pel seu país

la poderosa aliansa del Imperi rus, que li assegura un auxili poderós contra las amenassas exteriors, en los moments en que estallí 'l temut conflicte internacional.

Aquell fill del poble, de sentiments fondaments democrátics, reunia en sa persona tots los atractius y seduccions que li permetían alternar sense desventaje ab los soberans mes encopetats d'Europa. Una proba de las consideracions que aquests li dispensaren sigué la mútua visita que 's feren el Czar y 'l president de la República á París y á San Petersburg.

Aixís, al morir Mr. Faure deixa en la historia de la seva patria un rastre lluminós de serena dignitat y de prestigi. La institució republicana li deu una part considerable del seu afiançament.

PROCLAMACIÓ DE MR. LOUBET

Creyan molts que la successió á la presidencia de la República, donaría lloch á grans conflictes de difícil resolució.

Y no obstant, en aquesta ocasió com en las anteriors, un acte tan trascendental s'ha realitat en pocas horas; sense el mes mínim inconvenient. Una senzilla votació de l'Assamblea reunida á Versalles vá donar á Mr. Emili Loubet una gran majoria sobre 'l seu competidor Mr. Meline. Després un aplauso general sellá l'acort de l'Assamblea.

En aquesta facilitat ab que 's realisa en la Fransa republicana la transmissió del poder mes alt, deuen apendre 'ls pobles que sostenen encare 'l régimen monárquich. En ells la malaltia de un príncep ó 'l ambició de un pretendent á la Corona, engendra períodos de inquietuts y malestar que 's prolongan anys y décadas y sigles enters, en perjudici de la pau y 'l progrés de la nació. Aixís á Espanya, per exemple, está en care per resoldre 'l plet dinástich, entre las dos ramas borbónicas, que tant ha ensangrentat á la nació en lo que vá de sigle.

Admirém, donchs, plens d'enveja 'l elasticitat de unas institucions que mantenen perpétuament vinculada en lo poble la seva natural soberanía. Y no sols hem d'admirarho per la facilitat pasmosa ab que 's realisa un acte tan important, com l'elecció del primer magistrat de la nació, sino també porque es permés á la Assamblea escullir l'home que 's necessita en determinadas circumstancias.

L'elecció de Mr. Loubet resulta acertadíssima. Lo nou President de la República francesa, advocat distingit, te una llarga historia política rica en mérits y en los mes honrosos antecedents. Ha sigut alcalde, diputat y ministre, donant probas constantment de un zel extraordinari en lo cumpliment de sos debers y de una gran inteligencia. Actualment presidia 'l Senat. Militava en lo partit radical; pero desde 'l moment que ha sigut elegit sense solicitarho, ja no pertany á cap partit, sino á la nació y de una manera especial á la República.

Pels seus sentiments fermament republicans s'explica la causa de la seva elecció. Republicá convensut y probat ha de ser lo mes ferm puntal de las populars institucions.

Per aixó el grupo frenétich dels reaccionaris que s'prevalen de la qüestió Dreyfus per minar los fonaments de las institucions republicanas es 'l únich que ha rebut ab desagrado la elecció de Mr. Loubet. Els mateixos que plens de despit insultavan á Mr. Faure insultan á son digne successor. Pero encare que cridan molt, son poch, y serán sempre impotents.

Las manifestacions tumultuosas que van promoure á París, el día de la elecció de Mr. Loubet no han tingut mes conseqüencias que la de demostrar palpablement que la Fransa no está avuy, ni estará may ab els que no tenen altre programa que 'l de las estérils negociacions, ni altres procediments que 'l alborot y la invectiva.

La qüestió Dreyfus, de que tan rabiosament s'amparan, será resolta ab la major serenitat y de acort ab la justicia, pels governs que tenint l'apoyc de las Cámaras mereixin al mateix temps la confiança del nou president de la República, sempre atent á las palpitations de la opinió y als sentiments de la gran nació francesa, mestressa de sa soberanía.

J.

A mort del bisbe de Barcelona ha donat lloch á una manifestació pública fúnebre y á dos infraccions de la ley de Sanitat.

Lo cadáver, després de celebrárseli unas exequias de cos present (primera infracció) va ser tret de la Catedral, y després de passejarlo

per alguns carrers de la Ciutat, á la Catedral varen tornar-lo. Si havia de tornar al punt de sortida ¿quina necessitat hi havia de treure'l á pendre l'ayre?

Si á lo menos l'haguessen portat al Cementiri!... Pero, no senyors. Lo bisbe Catalá va ser enterrat en la mateixa Catedral, cometentse una nova transgressió de la ley de Sanitat, que prohibeix el sepeli dels cadáveres en las iglesias.

—¡Oh!—dirá algú—es que 's tracta de un bisbe.

¡Y qué! ¿Per ventura la carn de bisbe no está subjecta á la mateixa descomposició que la del resto dels mortals? Jo crech, además, que per lo mateix que 's tractava de un Prelat de la Iglesia, havia de haverhi major empenyo en donar una mostra de respecte á las lleys sanitarias del país.

El País va publicar els telegramas crusats entre en Cervera y en Blanco avants del desastre de Santiago de Cuba, y 'l govern va posarse furios. No content ab denunciar al valent pericidich, ha obert una informació

per averiguar qui havia pogut proporcionarli aquells documents.

Perque aixó sí: que se sábiga que varem perdre las colonias, el govern no hi té 'l menor inconvenient; pero que 's descubreixi la tramoya que per pérdras va realisarse entre bastidors, aixó no, de cap manera: primer que s'enfonzi 'l mon.

¡Qué tal será lo que va succehir, quan de tal manera procuran amagarho!

Per discurs valent el que va pronunciar en Salmerón en la sessió del dimecres. Ab urpia de lleó irritat va arrancar la máscara dels que han llensat Espanya al abisme de la perdició.

Veus aquí algunas frasses del eminent repúblic:

«El govern estava format per vuit femellas y un mascle.» (Gran rebombori en los banchs de la majoria.

«Y vosaltres (dirigitse als fusionistas) arribareu tart al poder. No sou tan culpables vosaltres com qui decideix la cayguda y 'l nombrament dels gabinet.» (Estrepitosas protestas dels monárquichs.)

«No ha mort Espanya—afegeix—el país se conserva ben sá; qui ha mort en tot cas es el régimen.» (Alarits dels diputats monárquichs).—Lo president invita al orador á aclarir el concepte y 'l alcans de las sevas últimas paraulas.)

El Sr. Salmerón:—«Al dir régimen aludeixo al jefe del Estat.» (Cris, escándol atronador. Sobre 'ls rabiosos crits dels interruptors, s'aixeca la veu serena del orador, exclamant): «Jo no reconech mes soberanía que la del poble!»

¡Un aplauso al insigne representant de la minoria republicana!

Contrastan ab els pobres soldats que retornan de las colonias casi sense una gota de sanch á las venas, els que arriban grassos, fahóns y ab las butxacas ben folradas. Ja 's diu que una bona part de las sumas que la nació va enviar á Cuba, han tornat á Espanya.

¿Qué pot haver succehit allí porque 'ls mes caresques sin fins de lo mes necessari, mentres altres nadavan en la riquesa?

Si á Espanya hi hagués justicia, aixó s'averiguaria. Y una vegada averiguat, el cástich sería terrible y exemplar.

Pero ara, als que s'han menjat las costellas, no hi ha mes recurs que dirlos:—Bon profit, y de aquí á un'altra vegada que poguéu tornarhi.

La part suculent s'ha fet fonedissa dintre 'l ventrell dels goluts. De las costellas ja no 'n quedan mes que las baranillas completament peladas. Lo que 's tira, lo que 's llensa: 'l infelís repatriat.

Productors per aquí... Cámaras de Comers per allá... Per un costat regionalistas que s'entusiasman ab salvar la regió, mal el resto del país s'estrelli... Per altre costat els que demanan inteligencias ja reaccionarias per acabar la mascarada sagastina, ja liberals per conjurar el perill de la reacció.

May á Espanya s'havia vist un desgabell semblant. Lo mes trist es que á favor de aquesta diversitat de parers va durant y perpetuantse un estat de cosas que ha produhit la ruina y la vergonya de la nació.

La gran habilitat de 'n Sagasta ha sigut posar un ronsal á tots els espanyols, de manera que no donguin un pas que no se 'l trepitjin.

Molt se parla de formar Lligas pera conseguir determinats objectes: la Lliga dels productors, la Lliga dels contribuyents, la Lliga dels agricultors, la Lliga dels comerciants.

Millor sería mil vegadas formarne una de sola; pero que se 'n anés de dret al bulto. ¿Saben quina? La Lliga de Defensa de la Lley, contra las atrocitats y 'ls abusos del caciquisme.

Aquesta fora la bona, l'eficás, la salvadora. Podrían constituirla totas las personas honradas, capassas de posar lo lleal cumpliment de las lleys per damunt dels interessos individuals y de las conveniencias de partit.

Y si fossen prou resoltas pera sacrificar en un cas necessari vidas á interessos á la consecució de tan sagrat objecte, creguin qu'en molt poch temps s'operaria la regeneració de la patria.

L'altre día un capellá ab cara de gos foll anava tirant á las botigas de las inmediacions de la Plassa de Santa Catarina uns papers en los quals s'hi llegia lo següent:

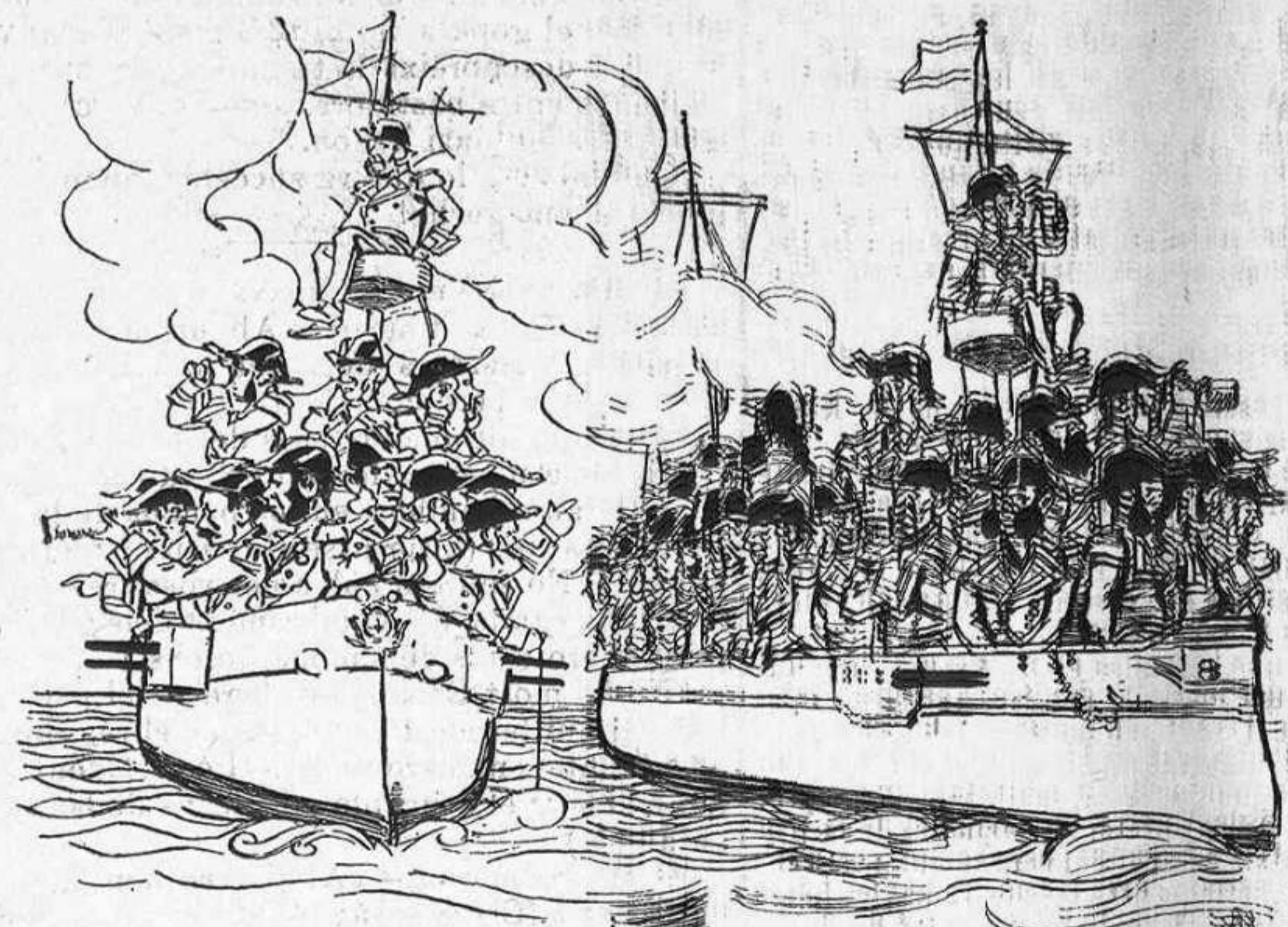
«Espanya desaparecerá si los españoles no detestan al funesto liberalismo trampa de pillos para cojer tontos que ha pervertido y arruinado á la patria.»

Si; es veritat: el liberalisme ha fet aixó y molt més. El liberalisme ha pagat sempre y continúa pagant al clero, ab mes puntualitat que als pobres mestres d'estudi.

Y si hi ha capelláns que s'entregan á n'aquesta mena de desahogos es, sens dupte, porque van massa farts.

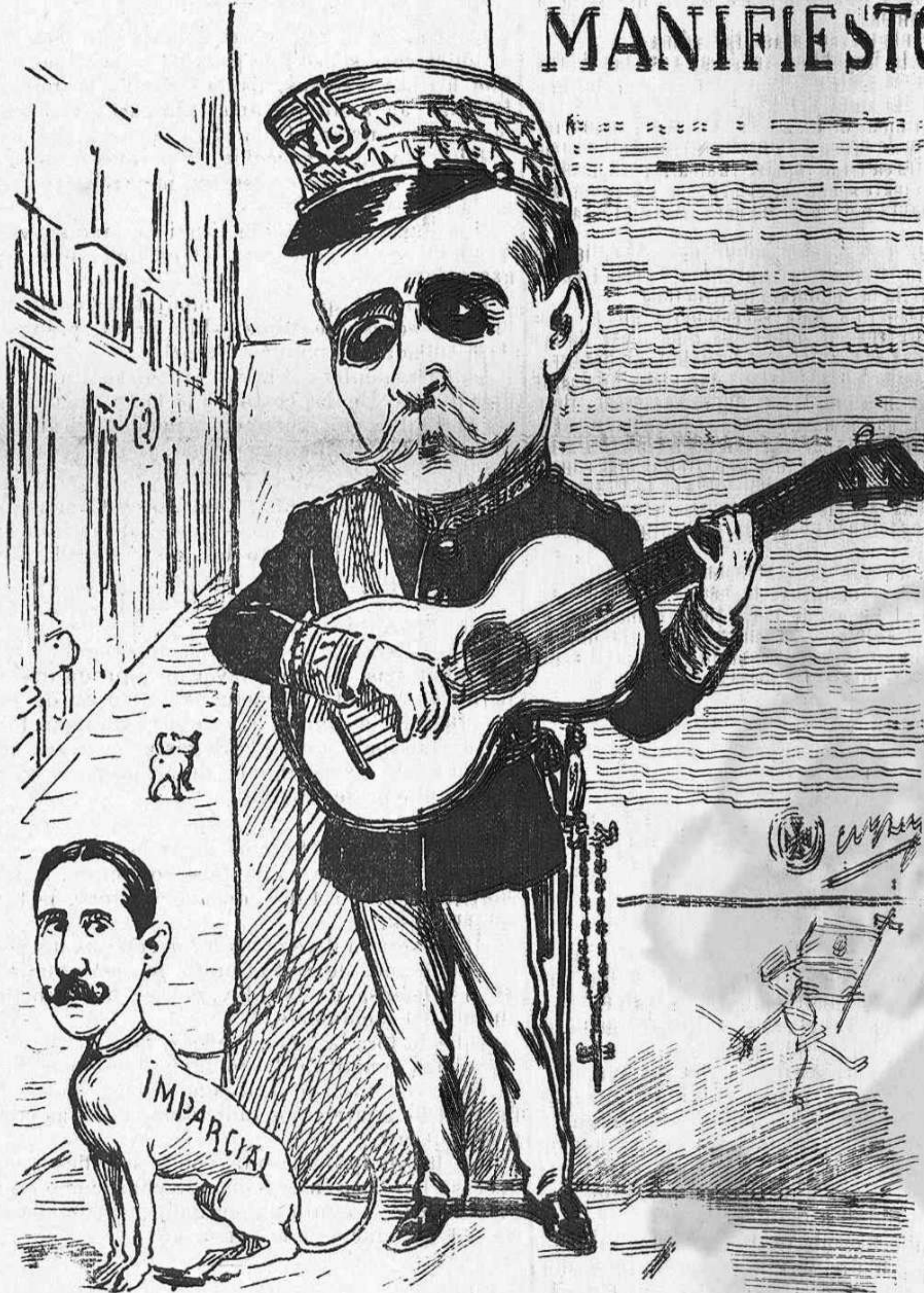
VÍCTIMAS DE LA CENSURA MILITAR ♦ Tàttxat pel llapis roig

NOVA EXPEDICIÓ Á CUBA

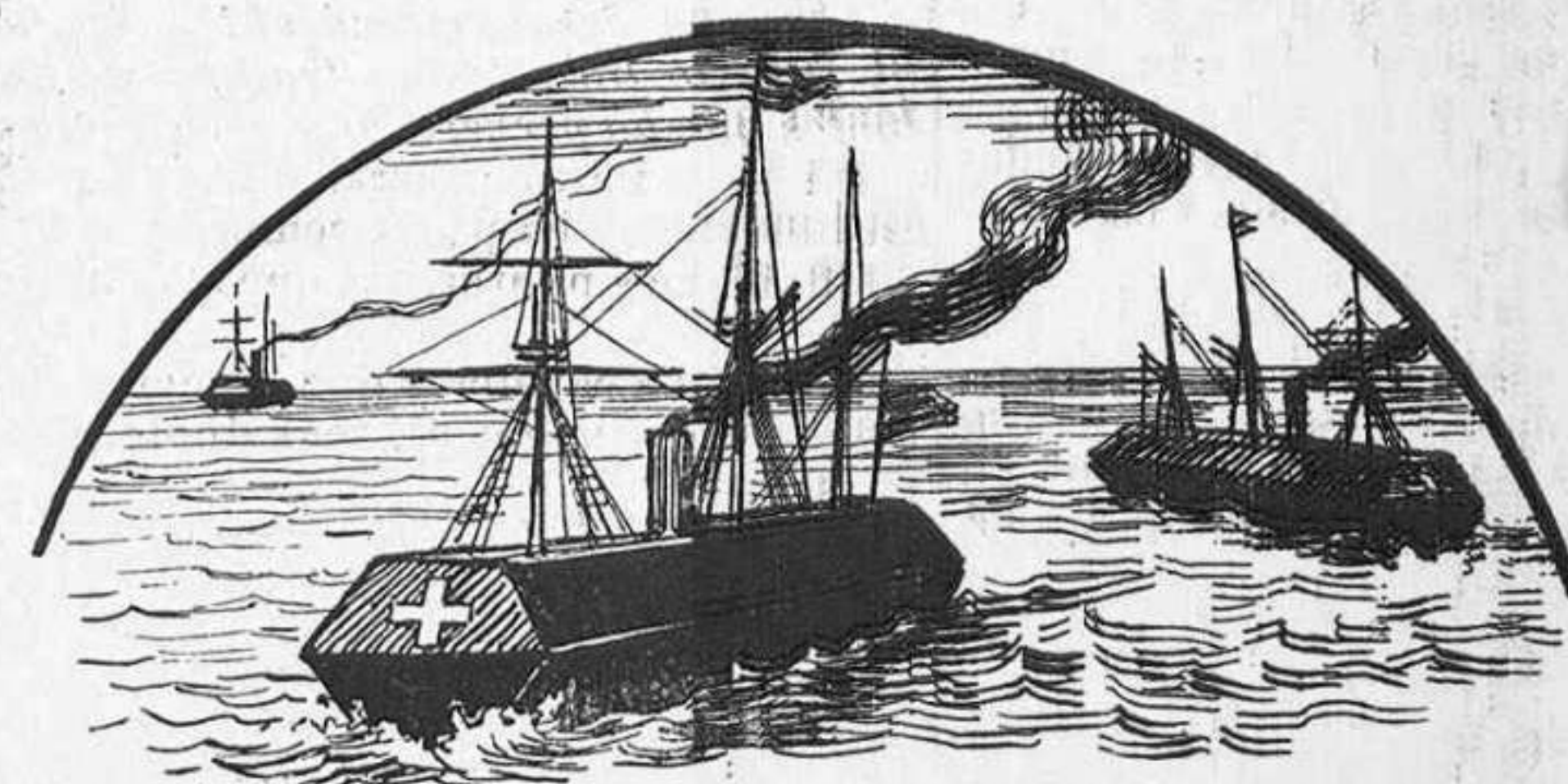

Por mucho pan hueca mal año.
LO CEGO DEL MANIFEST

MANIFIESTO

¡No passa un alma!

Nous trasatlàntics pel servey d' Ultramar.

L' ARRIBADA DEL REPATRIAT

—¡Fill meu, qui t' ha vist y qui t' veu!

EL DOCTOR GÚRALO-TODO

SE HACEN REMIENDOS
Y COMPOSTURAS —
CONSERVADORAS

Arreglant las figuretas per tornar á guarnir lo pessebre.

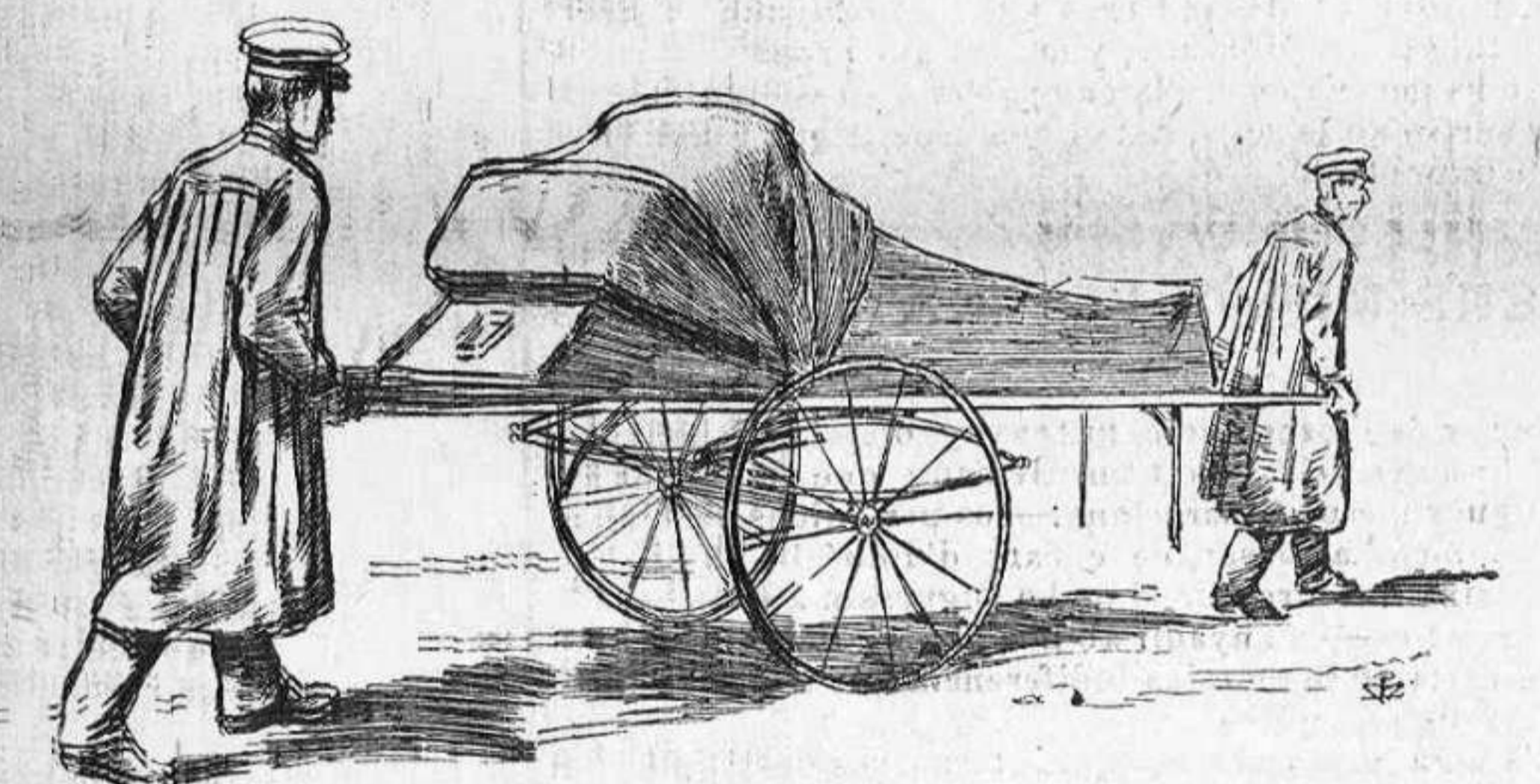
DESEMBARCH D' UNA EXPEDICIÓ DE REPATRIATS

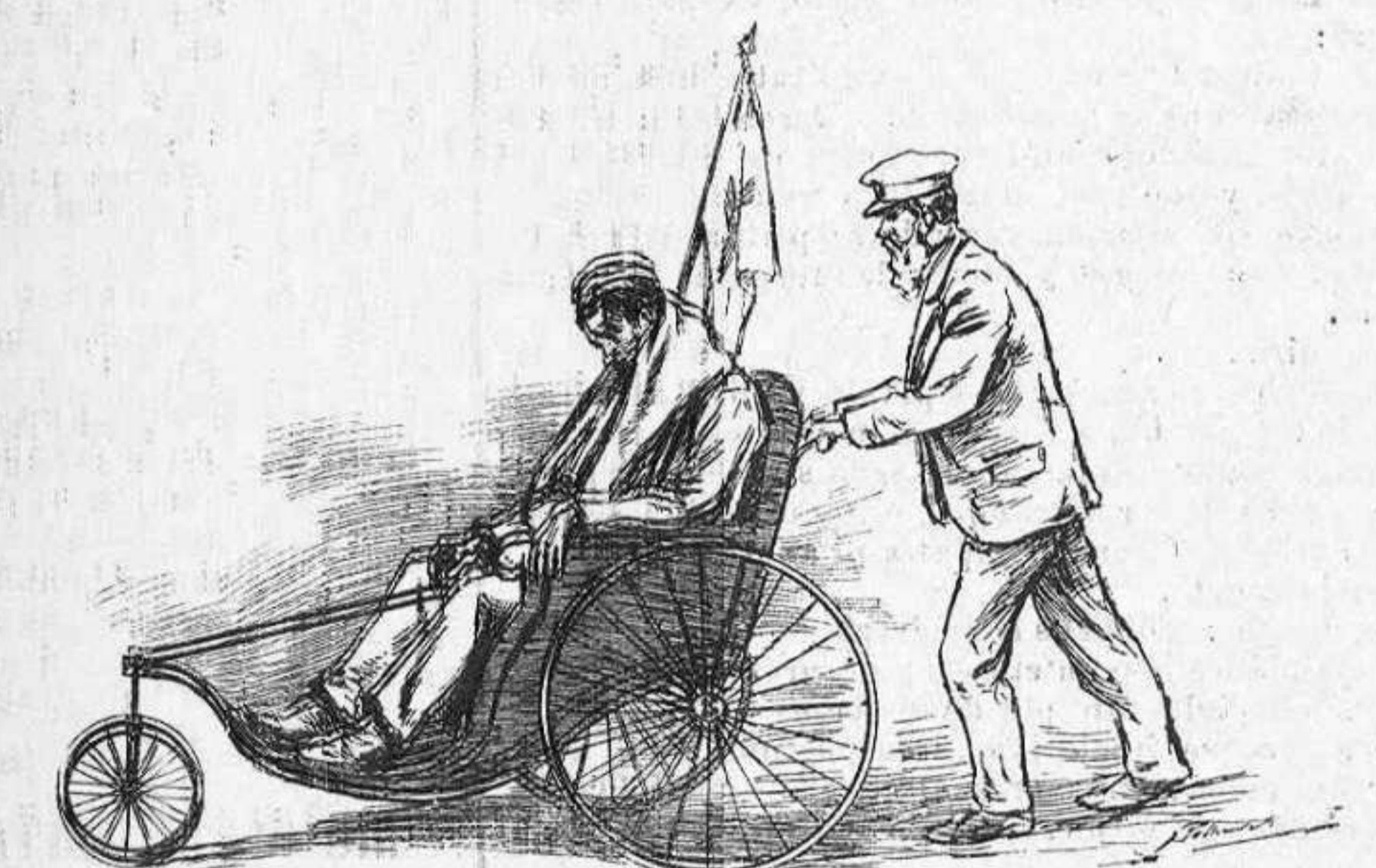
Esperant el caldo.

Cami del Sanatori.

Un malalt grave.

Servey de la Creu Roja.

Ultims moments.

L' EMPRÈSTIT DE CARLOS CHAPA

—De diners sense fiança jo no 'n deixo.
—¿Li convenen las Canaries?

ble en loch de gastarse xeixanta mil duros en paperets de colors, se 'ls hagués gastat en tronxos, fentne l' us que reclaman las actuals circumstancies.

Algúns de aquells noys de la *Coalición liberal*, als pochis díes de haver dit que la forma de govern no era essencial y tot lo demés que sab el lector, s' han adonat de que una hábil *ninyera*, encarregada de treure'ls á passeig agafantlos pels caminadors, els duya de dret á casa de 'n Romero Robledo.

Al notarho, han fet la primera rebequeria, y ajayentse á terra, han dit que se separavan de la *Coalición*.

¿Y no hi haurá ningú que reculleixi á aquestas pobras criaturas que han quedat completament abandonadas?

No crech que de temps D. Práxedes torni á posars' costipat: ¡cuydado que ara, aquestes díes s' ha fet uns tips de suar!...

Llegeixo:

«Lo vice-almirant Cervera ha escrit una carta al President del Senat sollicitant l' amparo de la immunitat parlamentaria en lo procés de qu' es objecte ab motíu del combat naval de Santiago.»

Vaja, está vist: el vice-almirant Cervera voldria un acorassat que no poguessen tirar-lo á pico las canonadas de la justicia.

Gat de mar escarmentat, ab aygua tebia 'n te prou.

¡Y n' era molt de tebia l' aygua de Santiago de Cuba durant lo passat estiu!...

S' havia dit que desde primer de abril suprimiria 'l govern els recárrechs de guerra.

Pero ara últimament ha declarat en Sagasta que no podia ser, porque—segons ha manifestat—se deuen molts diners á la Compañya trasatlántica.

De manera que 'ls contribuyents ja no podrán dir que treballan pel rey de Prussia.

Per qui treballan, súan y esquitxan la mosca es sols pel serafich Marqués de las Cinquillas.

Una partida dels comptes de la guerra que s' han publicat en la *Gaceta*:

«Adquisición de material para 2,000 camas con destino á los repatriados de Cuba (R. O. de 9 de septiembre de 1898), pesos 200,000 ó sea UN MILLÓN DE FRANCO.»

O sigan 500 franchs per cada llit. Una bicoca.

Diálech:

—Deu haverhi molta llana á n' els matalassos de aquests llits de 500 franchs.

—No tanta, com al clatell dels espanyols, si deixan passar aquests comptes del *Pequeño Capitán*.

De l' Assamblea de Zaragoza n' ha sortit un enfit de projectes, els mes d' ells completament mansos.

Be podrá riures el govern de que d' aquell núvol tan negre y amenassador que s' extenia sobre 'l séu cap, en loch de l'amps y pedregada, n' hajan sortit ideas com la següent: «Que 's plantin moreras á lo llarch de totes las carreteras del Estat.»

Els productors de la Lliga qu' en los temps difícils qu' estém atravessant, demanan fullas de morena, francament, s' han posat al nivell inofensiu dels cuchs de seda.

No li havia passat may á n' en Sagasta. En plé Senat volia descapdellar un discurs dels seus, ple de xirigotas; pero algúns senadors indignats, varen obligarlo á callar una, dos y tres vegadas. ¡No li havia passat may!

Ja ni menos se l' *escuchan*.

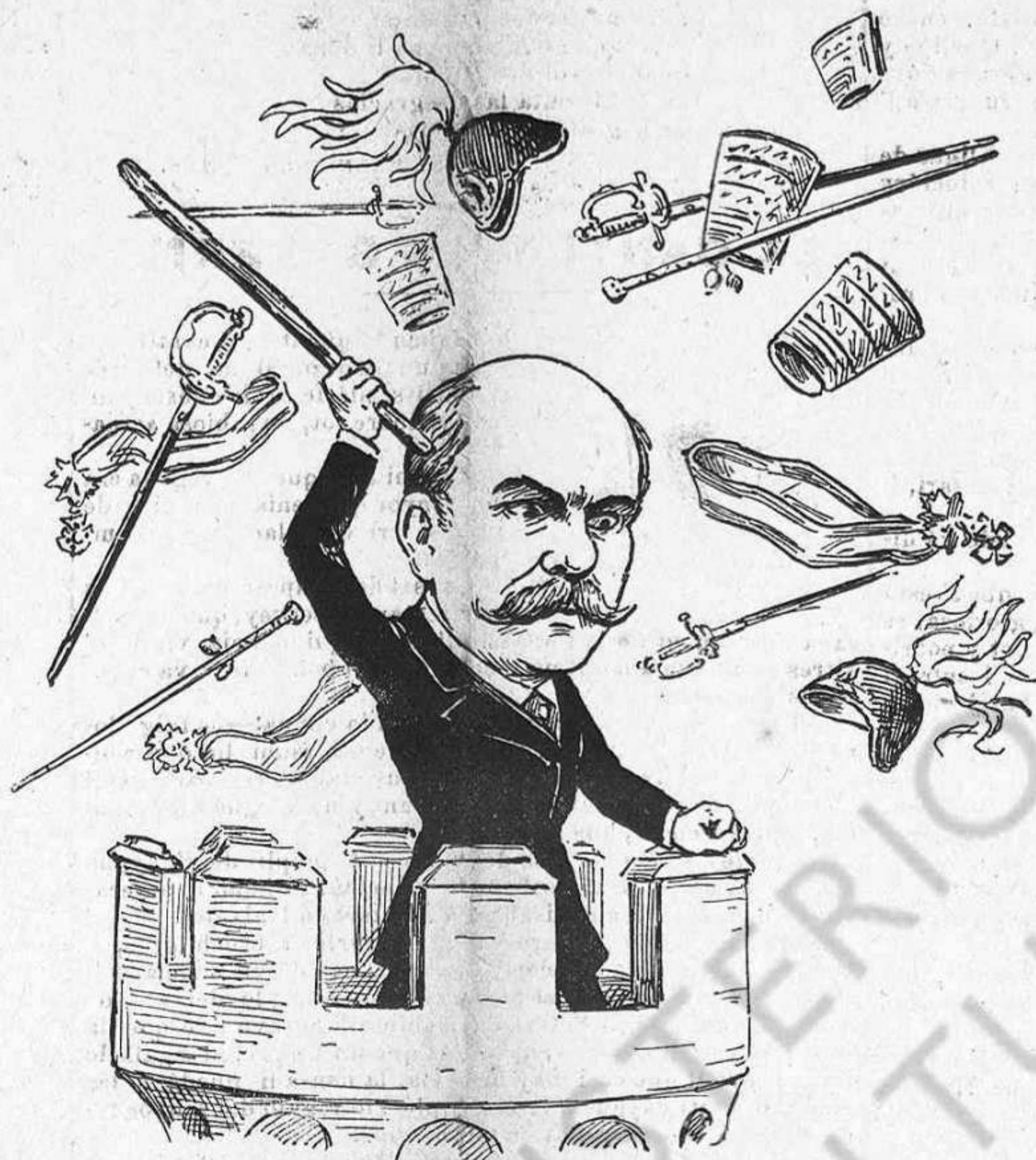
—Aixó no pot continuar—diuhen que va dir al terminar la sessió, anantse'n al ministeri, ab el discurs al pap y ab la bilis remoguda.

Ja fa temps que nosaltres venim dihent lo mateix. —Aixó, es á dir, la broma del home del tupé no pot continuar de cap manera!

En la esquela mortuoria del bisbe Catalá publicada en los periódichs, no hi figura aquella *coletilla* que hi posan tots els devots: «*habiendo recibido los Santos Sacramentos y la bendición apostólica.*»

—¡Qué s' hi ha de fer!...—deya un feligrés.—Massa que ho diu el refrán: «El sabater es sempre qui va mes mal calsat!»

LO DISCURS DEL CONDE DE LAS ALMENAS

—¡Quina manera de fer dissapte!

Fransa, sempre diligent, altra vegada 's disposa á expulsa á certs religiosos que á la quenta li fan nosa. ¿Hónt niran ara aquests tipos? Aquí á Espanya, ja se sab: Espanya vé á sé un estable tan gran, que tothom hi cap.

El *Círculo de Barcelona*, arreplech de fusionistas dissidents que tenia 'l caràcter de recreatiu, ha acordat transformarse en polítich, posantse á las ordres de 'n Gamazo.

Era d' esperar. Pero no creguin, si en Gamazo arriba á pujar, tornaria á ser més recreatiu que may.

EMILI LOUBET.

Nou president de la república francesa.

¿Quin recreo millor que 'l de pescar unas quantas actas de concejal?

A Roma acaban de fer una gran fornada de sants nous, entre 'ls quals s' hi contan els noms següents:

Adamasio — Beano — Blanco — Colmano — Congano — Constantino — Domano — Drotaño — Fñano — Flocano — Luano — Macario — Malrubio — Rotalano y Talaricano.

Noms ben extranyes ¿veritat? Y lo mes curiós—¡signo del temps!—es que la major part d' ells acaban en *ano*.

Sagasta: recordi bé aquesta grossa vritat: «Qui governa ab el tupé, pel tu; é será arrastrat.»

Dos frases célebres:

«Gobernar es treure la major quantitat de diner possible á tots els individus de una nació pera repartirlo entre uns quantos.»

(Voltaire.)

Ab ideas aixís el sarcástich filòsop va preparar als francesos á fer la gran revolució.»

**

«Val mes un poble immoral que un poble fanátich; las massas immorals no s' oposan al progrés, y las fanáticas sí. Ans que veure á un poble fanátich preferiria veure'l mort.»

(Renan.)

Llanuts é hipócritas espanyols, prenén candela.

ENDEVINALLAS

XARADA

Dos lo camí que 'm convé
jo soch amich de la pau;
ters hu la boca á la gent
si 'l sembla l' hu massa car;
no hi fa res que després diguis
qu' aixó no fa prou total.

TAP DE SURO VILAFRANQUÍ.

ANAGRAMA

En Tóful, porque li dech
dos daps de un parell de tot
al trobarme l' altre dia
al carrer de Trencacoll,
sense dirme ase ni bestia
ab un total ¡ay senyor!
vé y m' emprén á garrotadas
fins que 'm va deixar mitj-mort.

VICENTÓ.

TRENCA-CLOSCAS

FERNANDO L. NALL
LERIDA

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas lo títol de un drama catalá.

SISKET D. PAILA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 —Consonant.
1 2 —Nota musical.
4 2 3 —Mineral.
1 2 3 4 —Eyna de pagés.
4 2 3 4 2 —Un guisado.
1 2 3 4 5 6 —Poble catalá.
1 5 4 6 2 —Per Nadal.
3 3 5 6 —Producte animal.
2 3 3 —Vegetal.
6 5 —Una lletra.
2 —Vocal.

NEN GUIRNALDA DEL MASNOU.

GEROGLIFICH

L O
— R A A

UN PALETA.

ANTONI LOPEZ. editor. Rambla del Mitj, núm. 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.